

Chris Ryan

Dodenlijst

Dit Strike Team speelt een dodelijk spel

1

Vrijdag 8 januari 1999
Brecon Beacons, Wales
06.20 uur

De twee hikers liepen snel naar de top.

De Brit was de grootste. Hij was een meter negentig, gebruind door de zon en gebouwd als een Russische tank. De andere man was lang en mager, met een langwerpige, smal gezicht en een borstelige sik, als een omlaag wijzende potloodpunt. Ze waren gekleed in bij elkaar passende blauw-groene gore-tex jacks, waterwerende Craghoppers-broeken en Brasher-wandelschoenen, en droegen ieder een felgekleurde Berghaus-dagrugzak. Iemand die hen de berg op zou zien zwoegen zou simpelweg aannemen dat de twee al vroeg de hellingen op waren gegaan om het rijk alleen te hebben. Niemand zou hen van iets verdenken.

Tot het te laat was.

De hikers hadden er goed de pas in. Geen van beiden zei iets. Ze hijgden onder hun kledinglagen, hun longen schrijnden en hun beenpijnen deden pijn van de steile klim. Ze waren vijfenvijftig minuten geleden in een vliegend tempo van start gegaan en nu gingen ze niet zo snel meer. Maar ze bleven niet staan om uit te rusten. Ze waren er nu dichtbij. Tweehonderdvijftig meter van hen vandaan zagen ze hun doel: de top van de Pen y Fan.

Van een afstand zag de top eruit als een reusachtig aambeel. Hij

stak omhoog uit het granietlandschap als een gebalde vuist, donker, somber, onheilspellend. Het terrein was er zo vlak als een bowlsveld. Mistlierten hingen boven graspollen en steengruis, en er lag een dun laagje sneeuw, als poedersuiker op een verjaardagstaart.

De grootste van de twee knipperde het zweet uit zijn ogen en keek uit over de steile, ruige hellingen. Het was een gure, donkere ochtend in Zuid-Wales. Een bijtend koude wind geselde de Fan, en er zat zo veel vocht in de lucht dat je hem bijna kon drinken. De hiker glimlachte. Niemand te zien. Ze waren alleen.

Perfect.

Hij draaide zich om en liep voor zijn kameraad uit verder over het zandsteenpad naar de top. Zijn hart bonkte in zijn borst, het bloed klopte in zijn aderen. Maar nu liep hij weer verend. Hij dacht niet meer aan het branderige gevoel diep in zijn spieren en de pijnlijke steken in zijn zij. Zijn huid tintelde vol verwachting. Ze waren er bijna. Het was niet ver meer.

Nog tweehonderd meter.

Honderdvijftig.

Honderd.

2

06.21 uur

‘Dat moeten wij weer hebben.’

Victor Vowden keek van de Clansman PRC-320-radio waaraan hij werkte naar zijn kameraad. Gary Skimm zat naast de tent en keek met een chagrijnig gezicht uit over de top van de Pen y Fan. De wind rukte aan de legerjacks van de twee militairen en striemde hun gezicht. Vowden kon amper horen wat zijn maat zei. De wind gierde als een kamer vol gekke wijven, wervelde rond in de ravijnen, ranselde het gras, weerklonk over de top. Het was een griezelig geluid en Vowden begreep wel waarom sommige mensen een beetje bijgelovig werden op de Fan.

‘Wat is er, maat?’ zei Vowden. Hij deed net alsof hij met hem te doen had.

‘Dit, Vic.’ Skimm gebaarde met zijn arm over de desolate bergtop. ‘rv-dienst. Zo is het nou altijd. Zes uur dat je kloten eraf vriezen, en de anderen hebben alle lol.’ Nijdig schudde hij zijn hoofd en hij spuugde op de grond. ‘Beroerder kan het niet.’

Vowden beet zijn tanden op elkaar en wendde zijn ogen van hem af. De twee sas'ers waren gedetacheerd bij de Trainingsafdeling van het Regiment, een eenheid van ervaren Blades die Selectie runden. sas-Selectie was het zwaarste Special Forces rekruteringsprogramma ter wereld. Het werd twee keer per jaar gehouden en duurde een paar maanden, waarin elke deelnemer tot de uiterste grens van zijn fysieke

en mentale uithoudingsvermogen werd gedreven. Van de ongeveer tweehonderd studenten die zich voor het Regiment hadden aangemeld, zou maar een handjevol het recht krijgen om de befaamde gevleugelde dolk te dragen. De mannen van de Trainingsafdeling moesten die paar bijzondere soldaten eruit pikken en opleiden.

Vowden en Skimm waren voor de selectiecursus van die dag uit naar de top van de Fan gestuurd. Over iets meer dan een uur zouden de overgebleven groene legerstudenten beginnen aan de Fan Dance, een gruwelijke run van vierentwintig kilometer de berg op en af. Een pure hel van vier uur, waarbij iedere student een Bergen-rugzak van tweeëntwintig kilo, een wapengordel en een met losse patronen geladen L1A1 SLR-geweer moest meesjouwen. Tot nu toe waren de cursussen redelijk licht geweest, maar vandaag zou het echte werk beginnen. Aan het eind van de dag zou de helft van de studenten helemaal kapot zijn, gebroken, met hun voeten vol blaren en fysiek volkomen uitgeput.

Twee mannen van de Trainingsafdeling moesten het punt halverwege bemannen, op de top van de Pen y Fan. Vowden en Skimm waren er een kwartier tevoren aangekomen om de rv-post op te zetten. Het stelde niet veel voor. Een tent en een paar slaapzakken om warm te blijven, extra drinkwater en een EHBO-kit voor het geval dat er studenten tijdens de oefening in elkaar zouden zakken. Zodra Vowden en Skimm de communicatieapparatuur klaar hadden moesten ze verbinding maken met de andere instructeurs bij het startpunt onder aan de Fan, bevestigen dat de rv-post was opgezet en zeggen dat ze konden beginnen. Dan zou een van de instructeurs Hereford bellen en het Regiment informeren dat ze op het punt stonden de studenten de berg op te sturen. En dan ging de Fan Dance van start.

‘Alles liever dan dit, Vic,’ ging Skimm verder. ‘Ik heb nog liever velddienst dan dat ik hier mijn kloten eraf laat vriezen.’

Je zou liever in de kroeg zitten en je vol Stella tanken, dacht Vowden. Hij keek zijn maat boos aan. ‘Zou je niet ’s thee zetten? Het lijkt hier de Noordpool wel.’

Skimm knikte en stak zacht mopperend de draagbare Esbit-brander aan. Vowden keerde zich met kwaad op elkaar geklemde kaken van hem af. Skimm had in het Regiment de welverdiende reputatie van een lul die de boel belazerde. Hij deed altijd net alsof hij geblesseed was om te voorkomen dat hij met de studenten mee moest op de grote runs. Hij beweerde dat hij een hamstring had verrekt of zijn enkel verstuikt, zei dat hij niet kon lopen, en dan had de commandant geen andere keus dan hem bij een rv-post op zijn kont te laten zitten terwijl de andere mannen zich in het zweet werkten.

Nou zit ik hier de volgende zes uur bij die zeurende lul, dacht Vowden. Erger kon de dag niet worden.

Toen keek hij op en zag de hikers uit de mist opdoemen.

Vowden zag ze dichterbij komen vanaf de rand van de bergtop, een meter of vijftig van hen vandaan. Hij telde er twee. Ze waren van top tot teen gekleed in gore-tex en hadden meer laagjes dan een ui schillen. De ene was een reus van een kerel. Misschien wel de grootste man die Vowden ooit had gezien. Zijn hals was breed als een lampenkap. Hij had benen als een paar marmeren zuilen en vingers als colablikjes. Een ogenblik later kwam de tweede hiker in beeld. Hij was lang en mager, had een sik en legde de laatste stappen naar de top happend naar lucht en wankelend af. Toen ze op de top van de Fan waren aangekomen staken de hikers triomfantelijk hun vuist in de lucht, alsof ze Rocky Balboa waren. Skimm schudde zijn hoofd en lachte. ‘Kijk die fucking mafkezen, Vic. Denken dat ze de Mount Everest beklommen hebben.’

Vowden bekeek de hikers fronsend. ‘Zolang die Hillary en zijn sherpa ons met rust laten,’ zei hij, ‘kan het me geen reet schelen wat ze denken.’

Lampenkap en Sik waren op adem gekomen en sjokten naar de steenhoop aan de noordwestkant van de top. Het was een kleine, door mensen neergelegde stapel stenen, met erbovenop een bordje van de National Trust, waarop stond dat de bergtop 886 meter boven zeeniveau lag. Het hoogste punt in het zuiden van Groot-Brittannië. Vow-

den bekeek de hikers vanuit zijn ooghoeken. Ze zouden wel doen wat iedereen die de Fan had beklommen deed, dacht hij. Poseren voor een foto, bij het bordje en met het panorama erachter, en misschien een mok thee drinken. Op een heldere zomerdag kon je helemaal tot het Bristol Channel in het zuiden en de Carmarthen Bay in het westen kijken. Maar op een mistige ochtend zoals deze was het uitzicht be-roerd. Overal mist en grijze wolken. De hikers hadden een slechte dag gekozen om de Fan te beklimmen.

Toen bleef Lampenkap opeens staan en hij keek traag de bergtop rond, alsof hij controleerde of de kust veilig was. Hij zag de twee instructeurs en stapte grijnzend op hen af. ‘Goedemorgen, mannen,’ zei Lampenkap met een knarsend accent. Een cockney, dacht Vowden. Of misschien komt hij uit Essex. ‘Mooie dag voor een tochtje over de Fan, hè?’

Vowden knarsetandde. Nou dat verdomme weer, dacht hij. Er waren altijd wel een paar burgers die probeerden een praatje te maken met de instructeurs en studenten van Selectie. Dat was een van de problemen met trainingen in de Brecons. Het was openbaar terrein. Iedereen kon van de paden gebruikmaken. Een ander probleem was vuurwapens. Of het ontbreken ervan. Geen van de instructeurs droeg een wapen bij Selectie, en de studenten hadden alleen een geweer met losse patronen. Te veel gedoe, hadden de grote bazen gezegd. Daar was Vowden het niet mee eens. Er hoefde maar één gek naam voor zichzelf te willen maken, en het hele Regiment had een probleem. Hij wendde zijn ogen van de hiker af, verschoof de Clansman en deed net alsof hij hem niet had gehoord.

‘Wat gebeurt hier eigenlijk?’ vroeg Lampenkap, en hij deed nog een paar stappen naar de instructeurs toe. ‘Een of andere geheime sas-oe-fening?’

Vowden draaide zich met een ruk naar Lampenkap om en keek hem strak aan. ‘Hoor ’s, maat. We zijn bezig met een training. Dus bemoei jij je met je eigen zaken. Begrijp je?’

Lampenkap stak snel zijn handen op, met de palmen naar voren.

‘Rustig maar. We zijn niet op problemen uit. We wilden hier alleen een mok thee drinken om te vieren dat we het gehaald hebben. We zijn zo weer weg.’ Hij draaide zich om naar Sik en keek hem knippend met zijn ogen aan. ‘Toch?’

Sik knikte grijnzend. Hij zette zijn muts af en streek over zijn voorhoofd. Het zweet gutste van zijn hoofd. Letterlijk.

‘Nou,’ zei Lampenkap, ‘zullen we dan maar thee gaan drinken?’

Sik keek hem glimlachend aan. Zei niets. Zette zijn muts weer op. Terwijl hij zijn hand liet zakken zag Vowden dat de man een tatoeage op de zijkant van zijn hals had. Een opvallend rood kruis met eronder een paar letters in een taal die Vowden niet kende. Hij dacht na over die tatoeage terwijl Lampenkap en Sik allebei op hun knieën gingen zitten en hun hand in hun dagrugzak staken. Toen sprong Lampenkap op en hij draaide zich om naar de instructeurs. Vowden dacht niet langer na.

Lampenkap had een semiautomatisch pistool in zijn rechterhand.

Het was een Glock 17. Iedere operateur van het Regiment was getraind in allerlei wapens en Vowden herkende de Glock onmiddellijk aan de korte loop en het frame van kunststof. Hij had het wapen zelf tientallen keren gebruikt bij ops en op de schietbaan. En nu zag hij de loop op zich gericht.

Vowden bevroor. Evenals Skimm. Sik had ook een Glock tevoorschijn gehaald en richtte hem van vlakbij op Skimms hoofd. De instructeur trok wit weg. Zijn gezicht kreeg de kleur van het binnenste van een aardappel.

‘Wel verd...’

Sik schoot voordat Skimm de zin kon afmaken. Het pistool blafte één keer en sprong op in zijn hand. Er kwam een vlam uit de loop en de kogel sloeg een gat zo groot dat er een munt in zou kunnen passen tussen Skimms ogen. Zijn hoofd vloog achteruit. Bloed spatte uit de uitgangswond, botsplinters en stukjes hersenen vlogen in het rond. Skimm verslaptte. Zijn ogen rolden omhoog. Toen zakte hij in elkaar. Hij was dood voordat hij de grond raakte.

Vowden reageerde direct. Hij probeerde voor het pistool weg te duiken. Hij was snel. Maar niet snel genoeg om een kogel te ontwijken. Lampenkap haalde de trekker twee keer over. Het volgende moment voelde Vowden iets heets exploderen in zijn borst. Het was alsof hij was geraakt door een truck van twee ton. De tweede kogel trof hem in de rechterschouder, verpletterde bot en spierweefsel. Vowden viel achterover en zakte op de koude, natte grond. Hij proefde iets warm en zilts in zijn mond. Bloed, realiseerde hij zich vagelijk. Vanuit zijn ooghoeken zag hij een soort groen slijm op zich afkomen. Als een sluitende cameralens. Hij voelde het bloed gestaag uit zijn borst en over de stenen stromen.

Toen ging de cameralens dicht.

De grootste hiker bleef nog even bij de twee gevelde Blades staan en bewonderde zijn werk. Dus zo voelde het om een sas'er koud te maken, dacht Bill Deeds. Het was een goed gevoel, moest hij toegeven. Net als het stromen van je bloed na een lekker potje bankdrukken, of het deadliften van een nieuw recordgewicht. Zelfs nog beter. Glimlachend keerde Deeds zich van de dode mannen af, en hij knikte naar de man met de sik. Markovic. 'Daar kunnen we maar beter wat aan doen,' zei hij, met een knikje naar de Clansman.

Markovic knikte terug. Hij zei niet veel. Dat deden Serviërs niet; het waren geen praters. Markovic ging snel aan het werk, trapte de Clansman in elkaar en rukte de antenne eruit. Terwijl hij daarmee bezig was stopte Deeds de pistolen weer in hun dagrugzakken en hij raapte de lege patroonhulzen op. Daarna keek hij de Fan nog een laatste keer rond, om zich ervan te verzekeren dat niemand hen had gezien. Toen draaide hij zich om naar Markovic en knikte. 'Mooi. En nou als de gesmeerde bliksem weg hier.'

Vijf jaar, dacht Deeds terwijl hij naar de rand van de bergtop rende. Vijf jaar had het geduurd voordat hij wraak kon nemen op die fuckers. De sas had zijn leven geruïneerd. Nu zouden ze de prijs betalen. Hij glimlachte bij de gedachte aan al de trotse jonge Britse militairen die er vandaag aan zouden gaan. Hij stelde zich de exploderende bom

voor, die de ledematen van hun lijf zou scheuren, hun lichamen binnenstebuiten zou keren. Hij dacht aan al de SAS-helden die om hun moeder roepend in plassen bloed zouden liggen, en hij lachte. Over minder dan een uur zou het Regiment aangevallen worden. Deeds en de Serviërs hadden een plan waarvan ze allemaal versted zouden staan. En dan zou Bill Deeds eindelijk wraak genomen hebben.

Hij keek op zijn horloge terwijl hij moeizaam de berg af klauterde.

Nog zevenenvijftig minuten te gaan.

Nog zesenvijftig.

Vijfenvijftig.

3

06.25 uur

Het waren de blaren waardoor hij zou moeten opgeven, besloot Joe Kinsella.

De loodzware bergtochten met zware bepakking gaan nog wel. De kou, de honger, de constante vermoeienissen en de angst kan ik aan. Maar als ik toch zak voor Selectie, dan komt het door die kloteblaren.

Kinsella voelde ze in zijn sportsokken en laarzen. Hij had ze gekregen tijdens de lange runs door de Brecons. Nu zat er een joekel van een blaar op zijn rechterteen, en christus, wat deed die pijn. Hij had geprobeerd hem door te prikken met een gesteriliseerde naald, maar dat had niet tegen de pijn geholpen. Hij voelde dat de blaar was gaan zweren. Vroeg of laat zou hij hem behoorlijk moeten behandelen, realiseerde Kinsella zich. Anders zou hij bloedvergiftiging krijgen. En dan is de kans dat ik door Selectie kom helemaal verkeken.

Hij zat samen met negentien andere groene studenten achter in een Bedford-legertruck. Er werd geen woord gezegd terwijl ze in de vier-tonner zuidwaarts over de A470 naar het startpunt van de Fan Dance reden. De dieselmotor ronkte en een ijskoude wind blies door de openingen in het zeildoek en beet in de gezichten van de studenten. Ze hadden geen van allen veel gezegd, nadat ze een half uur geleden uit het trainingskamp in Sennybridge op weg waren gegaan. Een van de redenen daarvoor was dat het merendeel van de studenten uit verschillende moedereenheden afkomstig was en ze nog geen tijd hadden

gehad om elkaar te leren kennen. Maar de belangrijkste reden was dat ze bang waren voor de oefening van die dag.

De voorafgaande vijf dagen waren de studenten bruut afgeknepen door de instructeurs van de leiding. Ze hadden een serie lange runs door de Brecons moeten maken, met het geweer in de hand en verzwaarde Bergens op hun rug. Ze hadden uitputtende estafetteruns en push-upseries moeten doen en elkaar moeten dragen in de brandweergreep. Nu was de eerste week van de Heuvelfase bijna voorbij, en Kinsella vroeg zich af hoe hij deze dag in godsnaam moest doorkomen op zijn kapotte voeten. Hij kneep zijn ogen dicht en herhaalde het motto dat hem tijdens de pre-Selectietraining bij 2 Para was ingehamerd. *Zet de pijn van je af. Sluit je ervoor af. Pijn is alleen maar zwakte die je lichaam verlaat.*

Voor de honderdvijftig mannen die probeerden door Selectie te komen was de ochtend begonnen als alle andere. Kinsella en de anderen waren bij de reveille om vier uur wakker geworden in hun vervallen kazerne, waar de stank van pis en zweet zwaar in de lucht hing. Na hun ochtendwassing gingen de studenten naar de kampkantine om de grote porties griesmeel en vet die door het keukenpersoneel op hun bord werden gekwakt naar binnen te werken. Daarna liepen ze terug naar hun kwartier om hun Bergens te halen, en toen naar het arsenaal om met behulp van de wapensleutel die iedere student bij aankomst had ontvangen hun SLR met losse patronen te pakken. Vervolgens vormden ze twee aparte groepen van vijfenzeventig man voor het ochtendappel van 06.00 uur.

Kinsella stond in het ijskoude donker en luisterde naar de stem van de hoofdinstructeur, die hun namen oplas. De studenten wisten allemaal wat er komen ging. De avond tevoren waren ze gebriefd over de oefening en er was een namenlijst aan de muur van het wachthuis gehangen, zodat iedereen wist in welke groep hij zat. Na het appel waren de studenten achter in een van de acht Bedfords geklommen en ze hadden gewacht tot ze naar de Brecons gebracht zouden worden. Nu voelde Kinsella dat zijn buikspieren verkrampten van angst en

zelftwijfel. De eindeloze routine van vroeg opstaan, zware runs en regelmatig uitgekafferd worden begon haar tol te eisen van de jonge para. Hij vroeg zich af of hij wel uit het juiste hout gesneden was om toe te treden tot de hoogverheven SAS-gelederen.

Dit is het dan. Nu kan ik niet meer terug.

Doorgaan of sterven.

‘Ik heb nog een goeie voor je, maat.’

Kinsella sloeg zijn ogen op en keek zijn vriend aan, die tegenover hem zat. Lee ‘Weasel’ Stubbs was een korte, gedrongen gast met borstelige wenkbrauwen en een neus met zo veel breuken dat hij in het *Guinness Book of Records* kon. Stubbs was tegelijk met Kinsella bij de para’s gegaan. Ze hadden de afgelopen jaren op elkaars lip geleefd in de A-compagnie van het Patrols Platoon, waren gaan stappen in Colchester en hadden de stad drooggedronken. Stubbs was een totale wapegek met schuine humor, en was van al Kinsella’s vrienden het meest als een broer. Toen Stubbs had aangekondigd dat hij de Selectie ging proberen, had Kinsella besloten ook een poging te wagen. Het zien van een bekend gezicht tussen al die onbekenden hielp Kinsella het angstgevoel in zijn maag te laten afnemen. Met een warme glimlach keek hij Stubbs aan. ‘Oké, Weasel, vertel.’

Stubbs wreef in zijn handen en grijnsde als een Japanner die zich afrukt. Het was gebruik dat de twee elkaar ’s ochtends onderweg naar de bergen moppen vertelden. Daar waren ze mee begonnen in 2 Para, en ze hadden ontdekt dat het hielp om niet te denken aan de pijn die ze zouden lijden.

‘Dit is er een over een dokter,’ begon Stubbs, met zijn mond vol kauwgom. Er zat altijd wel een stick of twee in. ‘Hij had een van zijn vrouwelijke patiënten geneukt en een tijdje later begint hij zich daar erg schuldig over te voelen. Hij denkt er constant aan, oké?’

De viertonner hotste over een gat in de weg en de studenten achter in de wagen werden door elkaar geschud.

Kinsella knikte. ‘Ga verder, maat.’

‘Nou, dus die dokter gaat naar een van zijn maten en vertelt hem

hoe hij zich voelt. Zijn maat kijkt hem recht aan en zegt: “Maak je toch geen zorgen. Je bent niet de eerste arts die een patiënte heeft genaaid, en je zult ook de laatste niet zijn. Jezus, joh, je bent niet eens getrouwd.”

Stubbs zweeg even. Er trilde een glimlachje om zijn lippen. Kinsella wachtte op de clou.

‘Dan spreekt die dokter er een tweede vriend over. En die zegt tegen hem: “Je mag dan dokter zijn, maar je bent wel veearts, jij gore smeerlap.”’

Stubbs leunde met een gezicht alsof hij zichzelf een groot humorist vond en zijn armen voor zijn borst gekruist achterover. ‘Nou?’

Verschrikkelijk, dacht Kinsella.

‘Da’s een goeie,’ zei hij.

Stubbs bromde wat. ‘Ik zeg je, maat, dat ik mijn roeping in het leven heb gemist. Ik had stand-upcomedian moeten worden.’

‘Ja,’ antwoordde Kinsella. Op zijn gezicht brak een bredere glimlach door. ‘Zet een pruik op en prop een paar neptieten in je hemd, dan ben je net Dawn French.’

Stubbs trok een gezicht alsof hij gekwetst was. ‘Lach er maar om, maar laat me je dit vertellen: vrouwen houden van mannen die ze aan het lachen maken. Ik weet nog dat ik vorige maand in de King and Queen geile blikken kreeg van Becky.’

‘Becky Morgan? Sweaty Becky?’ Kinsella trok een bedenkelijk gezicht. ‘Dat is niks om over op te scheppen, maat. Daar hebben meer pikken in gestoken dan pijltjes in een tweedehands dartboard. Zelfs het getij zou haar niet meenemen.’

De twee para’s schoten in de lach. Stubbs stopte nog een kauwgomstick in zijn mond, en een ogenblik dacht Kinsella niet meer aan de hel die ze op de steile hellingen van de Pen y Fan konden verwachten.

Ze hadden er allebei hard voor getraind, dacht hij. Het afgelopen jaar hadden ze zich strikt aan een vaste routine gehouden. Vijftien kilometer hardlopen voor het ontbijt, circuittraining ’s middags, gevolgd door dertig baantjes in het zwembad aan het eind van de dag. In de maanden voorafgaand aan Selectie hadden ze er een paar oriënte-

rende sessies en herhalingsoefeningen in de heuvels tegenaan gegooid. Ze waren in de weekends naar de Chilterns gegaan en hadden hun Bergen vol zware stenen geladen. Dan renden ze om het hardst de hoge heuvels op, kiepten op de top hun Bergen leeg en daalden zo snel ze konden af. Kinsella en Stubbs waren in topvorm. Ze blaakten letterlijk van gezondheid.

Maar toch maakte Kinsella zich zorgen. Vandaag was het erop of eronder. Als hij de Fan Dance verknalde, zou hij eruit worden gegooid als de zoveelste student die geen geluk had gehad bij Selectie.

Ik ga het niet verknallen. No way.

Ik ben niet zo ver gekomen om het nu op te geven.

Opeens minderde de truck vaart en het geronk van de motor nam af tot een zacht zoemgeluid. Kinsella verstrakte. We moeten bij het startpunt aangekomen zijn, realiseerde hij zich. Om hem heen pakten de andere studenten hun geweer met losse patronen en ze gingen rechtop zitten. Stubbs kauwde fanatiek op zijn kauwgom. Toen kwam de viertonner met een schok tot stilstand en de chauffeur liet de laadklep zakken. Buiten de truck hoorde Kinsella een van de drilsergeants 'Uitstappen' blaffen tegen de studenten. Zijn diepe, harde stem sneed door de mist als een snijbrander door verroest metaal.

Kinsella pakte zijn Bergen en keek Stubbs aan. 'Ben je er klaar voor?'

'Doe me een lol, zeg. Ik ben klaar geboren.' Sluw glimlachend keek hij Kinsella aan. 'Ik zal je wat zeggen. Als het voor jou vandaag niet meezit, doe ik een goed woordje voor je als we terug zijn in Colchester. Dan wil Becky wel een keer de koffer met je in om je te troosten.'

Kinsella trok een gezicht. 'Dus ik mag er na jou overheen, Weasel?'

'Je kent me, maat. Eerlijk zullen we alles delen.'

Somber glimlachend keken ze elkaar aan. Toen draaide Stubbs zich om. Hij sprong met zijn Bergen en SLR in de hand achter de andere studenten aan de laadklep op. Een gure wind waaide over het donkere landschap en rillend van de kou stapte Kinsella vooruit. Toen haalde hij diep adem en sprong van de truck, klaar voor wat Selectie hem zou brengen.